

Пасаж

She | Never Give Up
Danko Jones | Don't Fall in Love
Katelyn Taylor | You Don't Know
Casper | Ariel
Emilie Autumn | Marie Depression
Kairo | Automobile
Dischord | The Sound Of Silence
Florence + The Machine | Long & Lost
Rhianna feat. Carly Hants | We Found Love
Hozier | Work Song
Jennifer Knicker | Distant
Adele | Chasing Pavements
Zella Jay | Wonderland
Johnny Cash | One
Shivaree | Smile In Your Sleep
Sister feat. Amy Lee | Broken
Hans | Stay
Slightly | Small
Slightly | Goodbye
Mika | Happy Ending

Розділ 1

Я не боюся.

Страх — не справжній.

У голові я знову й знову прокручувала ці слова, сподіваючись, що мій розум колись позбудеться нелогічного відчуття. Але не сьогодні.

Я витерла вологі долоні об джинси, глибоко вдихнула та видихнула. Від кондиціонера повітря в бібліотеці сухе й прохолодне, тут пахне пилом і клеєм, яким скріпили пошкоджені корінці книжок.

— Чим можу допомогти?

Я кліпнула і, відчуваючи тремтіння в колінах, ступила вперед. Бібліотекар, який за стійкою чекав на мою відповідь, мав темне волосся, його щелепу обрамлювала щетина, наче чоловік не встиг поголитися зранку. Пальці в нього товсті, з обгризеними нігтями, на безіменному блищала золота обручка. Він усміхнувся до мене.

Я не відповіла — натомість опустила пасмо каштанового волосся на обличчя. У правій руці вже відчувала зрадницьке поколювання, яке свідчило про наближення панічної атаки. Зазвичай подібні дрібниці її не викликали, та нове середовище завжди посилювало напади. Я важко ковтнула й хотіла заговорити,

10 але слова, які зранку ретельно завчила, так і не зірвалися з вуст. Натомість незграбно вказала на табличку, прикріплену поряд зі стійкою:

«Шукаємо помічників для каталогізації бібліотечних фондів».

Бібліотекар уважно мене оглянув, і я в душі проклінала той семестр, що офіційно мав початися лише за тиждень. У цю мить мені, всупереч звичці, бракувало присутності інших студентів. Насправді натовпи я не надто любила й зазвичай уникала їх, проте зараз краще було б загубитися серед юрби, аніж стояти в центрі уваги. Проте, за винятком кількох відвідувачів, бібліотека була геть порожня, і біля довідкової стійки я залишилася одна — отже, чоловік міг дивитися тільки на мене.

— Цікавить тимчасовий підробіток?

— Так, — прошепотіла я хрипким голосом.

Бібліотекар насупив брови за окулярами. Я знала цей вираз — бачила його на сотнях облич. Усі вони вважали мене божевільною або патологічно сором'язливою. Мене не стосувалося ні те, ні інше, але я воліла, аби люди думали саме так. Краще вже так, ніж якби вони знали правду.

— Ви тут навчаєтеся?

Я кивнула.

Бібліотекар глянув на екран комп'ютера.

— Як вас звати?

Моє ім'я.

Я знала своє ім'я.

Лишалось тільки його вимовити.

— Сейдж Дергінг.

Чоловік ввів його у систему.

— Є, знайшов, — його чоло знову прорізала зморшка. — У вас не вказано актуальну адресу. Припускаю, ви вже не живете в М'ені?

У відповідь лише хитаю головою. Саме усвідомлення того, як далеко я тепер від Мену, трохи розвіяло паніку. Уся моя подорож мала на меті втекти від минулого життя — і мені вдалося. Місяцями я чекала цього дня, збирала кожен цент, аби вирватися сюди. А тоді бензин, перекуси, ночівля в гостелі, пробите колесо й заміна мастила з'їли всі мої заощадження під час подорожі у три тисячі миль. На рахунку майже нічого не лишилося. Саме тому мені конче потрібна ця робота. Минулого тижня я вже отримала забагато відмов, аби дозволити собі змарнувати й цю нагоду.

Я прокашлялася.

— Я ще шукаю квартиру, — брехня, на диво, злетіла з вуст напрочуд легко. Бібліотекар навіть не спробував поставити її під сумнів.

Він порився під стійкою, витягнув якийсь бланк і посунув до мене.

— Ви трохи запізнилися, але ми ще нікого не вибрали. Ідіть прямо до ряду «Г», потім ліворуч. Ми скоро зачиняємось, тож маєте пів години, — промовив бібліотекар і простягнув мені ручку з логотипом університету.

Я поглянула на кулькову ручку й мимохіть відміряла відстань між нашими пальцями, якщо візьму предмет. П'ятнадцять сантиметрів. Не дотик, та надто близько.

— У мене своя, — відповіла я, забрала бланк і поспіхом рушила геть.

Коли прямувала широким коридором до робочих місць у глибині бібліотеки, поколювання в руці по троху відступало. Кілька студентів, які приїхали раніше, розрізнено блукали поміж масивними дерев'яними стелажми. Я помічала кожного з них, та якщо на дівчат майже не звертала уваги, то хлопців роздивлялася пильніше. Вони з головою поринули у книжки чи ноутбуки і, здавалося, взагалі не помічали мене.

Я звернула ліворуч у ряд «Г» і побачила кілька столів, виконаних із того самого темного дерева, що й полиці. За одним із них, один напроти одного, сиділо двоє хлопців. Той, що був до мене спиною, схилився над книжкою й безсило запустив пальці у волосся, наче нічого не розумів із прочитаного. Інший задумливо жував олівець і нервово барабанив пальцями по столу. Якась частина мене відзначила, що хлопець гарний: природна зasmaга, чорне, наче вороняче крило, волосся, футболка, яка туго облягала біцепси, виказуючи, що її власник проводить час не лише в бібліотеці. Та водночас у мені озвався інший, нелогічний імпульс — і змусив рушити в протилежний бік. Я вместилася на вільне місце поруч із дівчиною на іншому кінці ряду.

Вона підняла погляд від книжки й насупилася.

— Так? — її голос звучав насторожено.

— Гей, — я всміхнулася. — Позичиш ручку?

— Авжеж, — вона полізла до рюкзака й подала мені кулькову ручку, точнісінько таку ж, яку кілька хвилин тому пропонував бібліотекар.

Я прийняла її без вагань.

— Дякую.

— Теж намагаєшся влаштуватися на підробіток? — дівчина кивнула на бланк переді мною. І в ту ж мить я помітила браслети на її зап'ястках — шкіряні, з камінцями та золотавими вставками, які надавали простим коричневим шнуркам несподіваної витонченості й жіночності.

Я кивнула.

— А ти? Подавала заявку?

— Ні, тусуватися в пилюці по підвалах — точно не моє. Мене взяли в бістро у Південному кампусі. *Le Petit*¹, — вона вимовила назву з перебільшеним французьким акцентом. — Знаєш його?

— Так, проходила повз.

Я навіть заходила туди після того, як побачила оголошення на дошці. Але від ідеї влаштуватися одразу відмовилась: у тісному залі столи стояли так щільно, що пробратися між ними без випадкових дотиків було неможливо. До того ж приміщення видавалося хаотичним, а власник з його широкими плечима й суворим виразом обличчя радше відлякував, аніж справляв враження гостинного господаря.

— До речі, я Ейпріл, — представилася дівчина. Її світле волосся спадало на плечі м'якими хвилями, підкреслюючи вузьке обличчя. І я раптом збагнула: це перша людина мого віку, з якою я заговорила відколи приїхала до Мелв'ю.

— Сейдж.

¹ *Le Petit* (фр.) — «маленький», «дрібненький».

Мені подобалося це переплетення старого й нового, і я ще раз озирнулася на бібліотеку, крокуючи порожнім кампусом у напрямку парковки. Сонце вже майже сіло, але ночі в Неваді у цю пору року були напрочуд лагідними. У Мені термометр рідко показував тридцять градусів, а я мала більше светрів і курток, ніж тепер могла носити тут. На новий гардероб грошей бракувало. Робота в бібліотеці була для мене життєво необхідною. Нагальною. І навіть якщо не враховувати одяг — без грошей моє навчання швидко обірвалося б. Я ледь могла собі дозволити університет: у будь-якій стипендії мені відмовили, а на підтримку родини розраховувати не хотілося. Напевно, рідні й дали б мені грошей, якби попросила, та цього робити я не збиралася. Позичене завжди означало борги — а в моїй сім'ї вони мали надто високу ціну. Тож, перш ніж знову ступити хоч ногою у Мен, я вже радше спала би під мостом.

Я дісталася до парковки, де чекав старенький «фольксваген», фургон, який три місяці тому став моїм. Його червона фарба була подряпана, іржа виїдала метал, двигун гарчав на весь квартал, а сидіння давно просіли. Для когось іншого це була б розвалюха, та не для мене. Я нічого не тямил в механіці, та саме цей «фольксваген» подарував мені свободу. А тиждень як — ще й дах над головою.

Я відсунула важкі розсувні дверцята й залізла все-рєдину. Одразу запалила три ліхтарики, які примостила на стелі за допомогою мотузок, скотчу та дроту, і вони залили світлом тісний простір — моє нинішнє життя. З одного боку, на металевій підлозі, лежав

спальник, підстелений килимками для зручності. У мене була лише одна подушка й стара клаптикова ковдра з рожево-фіолетових латок, яку бабуся пошила на моє народження. Ковдра була невелика, вицвіла, з дірочками й нитками, що стирчали то тут, то там. Але я не могла з нею розлучитися: в певному сенсі це був мій найдорожчий скарб. Ковдра нагадувала мені про час, коли ще все було гаразд. І якщо вдихнути достатньо глибоко, іноді здавалося, що вона досі зберігає запах бабусиного дому: печиво, трави і затишок.

З іншого боку, поруч із саморобним ліжком, стояли дві картонні коробки з одягом. Решту місця займали пластикові контейнери з приладдям для прикрас, які я створювала й продавала на Етсі¹.

Я вмостилася на спальнику, загорнулася в клаптикову ковдру й перечитала повідомлення, що надійшло від мами ще годину тому:

Не змогла до тебе додзвонитися. На жаль, мушу йти на роботу. Може, спробую ще під час перерви, якщо не буде пізно. Люблю тебе. Мама.

Перечитала мамине повідомлення вдруге, сподіваючись, що слова розбудять у мені хоч якісь почуття: тугу, ностальгію, відчуття належності. Але — нічого. Лише спогади, які прагнула стерти. Я важко глитувала й, аби не викликати підозри, написала мамі

¹ *Etsy* — американський міжнародний маркетплейс, що спеціалізується на продажу товарів ручної роботи, вінтажних речей та матеріалів для творчості, якими торгують незалежні творці та продавці.